

KRONIEK

romanschrijver was. Wie met zoo ongecompliceerde spelers en tegenspelers een bekeeringsgeschiedenis uit de vierde eeuw ten tooneele kan voeren, wie hierin zooveel spanning en zooveel teekening weet te brengen, wie alle mode-infectie ten spijt een nieuw, eigen proza schrijft, die is inderdaad in zijn tijd een oorspronkelijke figuur, een nieuw geluid geweest. En dan te bedenken, dat Drost 22 jaar was, toen hij de *Hermingard* schreef.

Coornhert wordt in deze bibliotheek allereerst vertegenwoordigd door een van zijn meest curieuze werken, zijn Homerusvertaling. Achttien boeken van de *Odyssee* heeft hij onder handen gehad en het is of de Goden zelf hem hebben beschermd, opdat hij zich niet zou wonden aan al de venijnige obstakels van dit hachelijk bedrijf. Hij, de zestiende-eeuwer, heeft gezondigd tegen alles wat onze eigen tijd als eisch en norm voor een vertaling der klassieken zou stellen, maar hij heeft gezondigd zonder schuld. Het is de argeloosheid van zijn techniek, welke er juist de charme en het natuurlijke aan geeft. „Met naïeve vanzelfsprekendheid is hier konsekvent doorgevoerd wat een modern vertaler slechts af en toe, en dan misschien nog met een kwaad geweten doet: de *Odyssee* is geheel herschapen in het vers, de stijl en de gedachtenwereld van de zestiende eeuw”, zegt, in zijn eminente inleiding, de verzorger van dit deel, Dr Th. Weevers, die op dit onderwerp promoveerde.

En deze *Odyssee*-herscheping ging niet eens direct uit het Grieksch; Coornhert zet het zonder schroom op het titelblad van *D'Eerste XII boeken Odysseae, Beschreven in*

't Grieksch, door den Poëet Homerum, vadere ende fonteine alder poëten, nu eerstmaal uit den Latijne in Rijn verduist. Dat rijm, die versvorm, is een vondst op zichzelf. Immers Coornhert vond nog niet, als zijn Fransche en Engelsche collega's, een Renaissance-vers bereid; het instrument van onze poëzie in die jaren was, de noviteit van hier en daar wat lichtvoetige verzen ten spijt, toch nog steeds de vrije rederijkers-regel met zijn onbepaald aantal lettergrepen en zijn vier of vijf heffingen. Coornhert, die luit speelde en fluit en clavicimbel, heeft met aangeboren muzikaliteit dat rederijkersvers verlengd en verrijkt, tot het zong alsof het een Homerische hexameter was.

Sinds het begin der zeventiende eeuw werd dit werk niet meer herdrukt, daarom moeten we den redactie-raad wel zeer dankbaar zijn, die besloot het opnieuw in de *Bibliotheek der Nederlandse Letteren* uit te geven. Voor wie zich nog mocht verzetten dit werk te lezen, drukken we hier af het lied der Sirenen, aan wie immers geen sterveling weerstaat:

Keert herwaarts, gij vrome Ulysses, alderedelste spruit
Van alle Grieken; komt bloem der Prinsen, hoort
 ons lieflijk lied!
Houdt doch stille, hier voorbij en zeilde nooit schip
 noch schuit,
Zij en hadden eerst ons vrolijke zang met oren bespied;
Dan varen zij wijzer voort, ook verlustigd door
 'tkonstig bedied.
Al der Grieken ellend voor Troyen van God u gezonden
Is ons bekend, wij weten ook al wat op aarden
 geschiedt.

Anne H. Mulder